ВІД АВТОРКИ НАЙПОПУЛЯРНІШИХ РОМАНТИЧНИХ БЕСТСЕЛЕРІВ

© Stine Heilmann

Джоджо Мойєс — англійська романістка, журналістка, одна з небагатьох письменниць, яка двічі здобула премію Асоціації любовних романістів у номінації «Любовний роман року», володарка нагороди «Книга року» від *Galaxy Book Award*. Її зворушливі історії кохання посідають перші позиції у списках бестселерів «The New York Times», їх перекладено багатьма мовами світу.

Наташа Маколей — успішна адвокатка. Щодня вона захищає права дітей, але в її власному житті — суцільна плутанина. Дивні стосунки з колишнім чоловіком та невизначені — з теперішнім другом, проблеми на роботі… Як дати лад цьому всьому?

Сара — онука талановитого вершника Анрі Лашапеля. Дідусь вклав у неї всі свої знання, що стосувалися коней та майстерності верхової їзди. Він бачив в онуці здійснення власної мрії. Проте зараз Сара залишилася сам на сам із викликами дорослого світу…

Здається, для цього не було жодних передумов і все сталося зовсім випадково, та у непростий період життя кожної з героїнь їхні долі перетинаються. Доросла жінка та дівчинка-підліток — вони зустрілися, щоб врятувати одна одну…

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7929-2

Джоджо Мойєс

На крилах мрії

Джоджо Мойєс

На крилах мрії

**Чудова історія,
сповнена ніжності та романтики.**
Marie Claire

ДЖОДЖО
МОЙЄС

JOJO MOYES

The Horse Dancer

A NOVEL

ДЖОДЖО МОЙЄС

На крилах мрії

РОМАН

ХАРКІВ 2020
КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
М74

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Moyes J. The Horse Dancer : A Novel / Jojo Moyes. —
London : Hodder & Stoughton, 2009. — 512 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

© Jojo's Mojo Ltd, 2009
© Depositphotos.com / Pazhyna, magicleaf, Mityay_PG, TopVectors, обкладинка, 2020
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

ISBN 978-617-12-7929-2
ISBN 978-0-340-96158-2 (англ.)

Присвячую К., С., Г. і Л.
І Мецці Гарріс

Покажіть мені вашого коня, і я скажу, що ви за людина.

Старе англійське прислів'я

Пролог

Він помітив її жовту сукню раніше, ніж побачив її саму, — сукня маячком сяяла в сутінках у дальньому кінці стайні. Він зупинився на мить, не впевнений, чи може вірити власним очам. Потім її бліда рука піднялася, елегантна голова Геронтіуса нахилилася через двері, щоб узяти запропоновані нею ласощі, і він хутко підійшов, майже підбіг, вистукуючи металевими носаками своїх чобіт по мокрій бруківці.

— Ти тут!

— Анрі!

Він схопив її в обійми, коли вона обернулася, поцілував, схилив голову, щоб вдихнути дивовижний запах її волосся. Подих, що рвався з його грудей, наче підіймався десь аж із самих чобіт.

— Ми приїхали сьогодні вдень, — промовила вона йому в плече. — Я ледве встигла переодягтися. Певно, вигляд у мене жахливий... але я була в глядацькому залі й помітила тебе крізь портьєру. Я мала прийти, щоб побажати тобі успіху.

Її слова зробилися плутаними, але він і без того ледве її чув. Він був приголомшений самою присутністю дівчини, відчуттям, що вона знову в його обіймах після стількох місяців розлуки.

— Дай-но подивлюся на тебе! — Вона відступила на крок, ведучи поглядом від чорного форменого кашкета вниз уздовж усієї бездоганної уніформи, а тоді потяглася змахнути уявну порошинку з його золотого еполета. Він із вдячністю зауважив, з якою неохотою вона прибрала пальці. Жодної ніяковості не було, дивувався він, навіть після стількох місяців. Жодного кокетства. Вона була відверто простодушна. Дівчина з його уяви знову набула плоті.

— Прекрасний вигляд, — сказала вона.

— Я… не можу залишитися, — мовив він. — Виїжджаємо за десять хвилин.

— Знаю… «Карусель» така захоплива. Ми дивилися мотоциклістів і парад танків, — сказала вона. — Але ти, Анрі, ти з конями — велика принада для глядачів.

Вона озирнулася на арену.

— Гадаю, вся Франція прийшла на тебе подивитися.

— Ти… маєш *les billets*[1]?

Вони насуплено глянули одне на одного. З мовою досі були проблеми, попри всі їхні зусилля.

— *Billets*… — Він похитав головою, роздратований на самого себе. — Квиток. Квитки. Найкращі квитки.

Вона яскраво всміхнулася, і його миттєве невдоволення випарувалося.

— О, так. Едіт, її мати і я — у першому ряду. Вони просто дочекатися не можуть, щоб побачити, як ти їздиш. Я їм усе про тебе розповіла. Ми зупинилися в Шато-де-Вер'єр. — Її голос упав до шепоту, хоча поблизу нікого не було. — Він дуже пишний. У Вілкінсонів жахлива прірва грошей. Набагато більше, ніж у нас. Дуже люб'язно було з їхнього боку привезти мене.

Він спостерігав, як вона говорить, — відволікшись на купідонів лук її верхньої губи. Вона тут. Його руки в білих лайкових рукавичках обхопили її обличчя.

— Флоренс… — видихнув він, цілуючи її знову. Запах сонця просочував її шкіру попри те, що вже настали сутінки. Це було заразливо: вона наче створена була випромінювати тепло.

— Щодня за тобою сумую. Раніше не було нічого, окрім «Кадр Нуар». Зараз… без тебе все недобре.

— Анрі… — Вона погладила його щоку, притулившись до нього всім тілом. У нього мало не паморочилося в голові.

— Лашапель!

Він різко крутнувся. Дідьє Пікар стояв біля голови свого коня і натягував рукавички, а конюх поряд готував сідло.

---

[1] Квитки (*фр.*). (*Тут і далі прим. перекл.*)

— Може, якщо ти думатимеш про їзду не менше, ніж про свою англійську шльондру, ми зможемо чогось досягти, га?

Флоренс не настільки володіла французькою, щоб зрозуміти, але помітила вираз, який промайнув на обличчі Пікара, і Анрі бачив, що вона вгадала: те, що сказав інший француз, було аж ніяк не компліментом.

У ньому знову піднялася хвиля гніву, і він стиснув щелепи. Глянув на Флоренс і похитав головою, намагаючись дати їй зрозуміти, що Пікар — дурень і його слова дурні. Пікар був такий — хамуватий, задиркуватий — від тієї поїздки до Англії, коли Анрі й Флоренс познайомились. «Англійки позбавлені шику! — вигукував потім Пікар за спільним столом — Анрі знав, що це випад особисто проти нього. — Вони не вміють одягатися. Жеруть, як свині біля корита. Вони ляжуть з кожним за кілька франків або пінту їхнього нікчемного пива».

Знадобилися тижні, аби зрозуміти, що жовч Пікара мало пов'язана з Флоренс, а цілком спричинена люттю на те, що його місце в «Кадр Нуар» було узурповано, що його посунув убік фермерський син. Утім, слухати це приємніше не стало.

Голос Пікара луною віддавався на подвір'ї:

— Я чув, є кімнати біля набережної Люсьєна Ґотьє. Трохи більше підходять, ніж кінний двір, *n'est-ce pas*?[1]

Рука Анрі стиснула руку Флоренс. Він спробував говорити спокійним голосом:

— Ти можеш залишитися останнім чоловіком на землі і все одно не будеш гідним її, Пікаре.

— Ти хіба не знаєш, хлопчику-фермере, що будь-яка шльондра тобі дасть за правильну ціну? — Пікар вишкірився, поставив ідеально відполіровану ногу в стремено й скочив на коня.

Анрі хотів був ступити крок уперед, але Флоренс зупинила його.

— Любий... слухай, я краще піду на своє місце, — сказала вона, ідучи геть. — Тобі треба готуватися.

---

[1] Хіба ні? (*фр.*)

Вона завагалася, а тоді потяглася й поцілувала його знову, своєю тонкою білою рукою притягнувши за потилицю до себе. Він знав, що вона намагається зробити — відволікти його думки від Пікарової отрути. І вона мала рацію: неможливо було відчувати нічого, окрім радості, коли губи Флоренс торкалися його губ. Вона всміхнулася.

— *Bonne chance, écuyer*[1].

— *Écuyer!* — повторив він, миттєво відволікшись, зворушений тим, що за його відсутності вона знайшла правильне слово для «вершника».

— Я навчаюся! — зі сповненими хитрості та обіцянки очима вона послала йому повітряний поцілунок, а тоді зникла, його англійка, втекла назад крізь довгі стайні, цокаючи підборами по бруківці.

«Карусель», щорічний військовий фестиваль, традиційно проводився наприкінці року навчань молодих кавалерійських офіцерів Сомюра. Як завжди, у липневий вихідний середньовічне місто рясніло відвідувачами, охочими подивитися не лише прохід молодих кавалеристів, а й традиційні вистави: кавалерійську їзду, акробатику на мотоциклах і парад танків, чиї корпуси досі зберігали шрами війни.

Ішов 1960-й рік. Стара гвардія хиталася перед лицем напливу попкультури, зміни настроїв і Джонні Геллідея, але в Сомюрі не було особливого інтересу до змін. Щорічного виступу двадцяти двох елітних вершників, кількох військових, кількох цивільних, які складали «Кадр Нуар», — зірки програми «Каруселі» — завжди вистачало, щоб гарантувати розпродаж квитків за лічені дні — місцевій громаді, тим, хто проймався відчуттям французького спадку і на менш свідомому рівні був заінтригований плакатами по всьому регіону Луари, які обіцяли «велич, таємницю, коней, що кидають виклик гравітації».

---

[1] Щасти тобі, вершнику (*фр.*).

«Кадр Нуар» народився майже двісті п'ятдесят років тому, після того, як французька кавалерія втратила кожного десятого в Наполеонівських війнах. У спробі відновити те, що колись вважали першокласною командою вершників, була створена школа в Сомюрі — місті, де від XVI століття розташовувалась академія верхової їзди. Тут був зібраний корпус інструкторів з найкращих верхових шкіл Версаля, Тюїльрі й Сен-Жермена, щоб передати високі традиції академічної їзди новому поколінню офіцерів, і працював відтоді й дотепер.

З пришестям танків і механізованої бойової техніки «Кадр Нуар» постав перед питаннями щодо користі такої загадкової організації. Але десятиліттями жоден уряд не почувався спроможним розпустити те, що на той час уже стало частиною французького спадку: вершники в їхніх чорних уніформах були іконою, а Франція з її традиціями *l'Académie Française*[1], *haute cuisine* і *couture*[2] розуміла важливість традиції взагалі. Самі вершники, мабуть збагнувши, що найкращий спосіб забезпечити собі виживання — це створити нову роль, розширили своє коло обов'язків: окрім навчання кавалеристів, школа відчинила двері, щоб продемонструвати свої рідкісні вміння й дивовижних коней на публічних виступах у Франції і за кордоном.

Це й був «Кадр Нуар», у якому тепер опинився Анрі Лашапель, і вистава цього вечора символічно була найважливішою за рік, адже проходила в рідному місті «Кадр Нуар» і давала шанс продемонструвати важкою працею здобуті навички друзям і родичам. У повітрі пахло карамеллю, вином, хлопавками й жаром тисяч тіл, що легко рухалися. Навколо площі Шардоне, у самому серці *École de Cavalerie*[3], її елегантних медвяних будівель, уже розросталася юрба. Підсилювали карнавальну атмосферу липнева спека, спокійний вечір, усе сильніший настрій очікування. Діти бігали туди-сюди з повітряними

---

1 Французької академії (*фр.*).

2 Висока кухня; висока мода (*фр.*).

3 Школи верхової їзди (*фр.*).

кульками й паличками цукрової вати, їхні батьки губилися серед юрмищ, які оглядали торгові ятки з паперовими вітряками та ігристим вином або просто блукали компаніями, сміючись, уздовж великого моста до вуличних кафе в північній частині міста. Увесь час низький гул збудження долинав від тих, хто вже зайняв місця навколо Великого манежу — просторої піщаної арени для публічних виступів — і тепер нетерпляче сидів, обмахуючись і пітніючи в сутінках.

— *Attends!*[1]

Анрі, почувши заклик до уваги, перевірив своє сідло й вузду, вп'ятнадцяте спитав *dresseur*[2], чи його уніформа не зім'ялася, а тоді потер ніс Геронтіуса, свого коня, милуючись дрібними косами зі стрічками, закріпленими конюхом навколо шиї, і бурмочучи схвальні та заохочувальні слова в його елегантно підстрижені вуха. Геронтіус мав сімнадцять років — старий за критеріями академії — і незабаром мав піти на пенсію. Він був конем Анрі, відколи той прибув у «Кадр Нуар» три роки тому, і між ними утворився миттєвий пристрасний зв'язок. Тут, у старовинних стінах школи, не було незвичайним бачити, як молоді люди цілують своїх коней у носи, бурмочучи ласкаві слова, які засоромилися б промовляти жінці.

— *Vous êtes prêt?*[3]

Grand Dieu, голова школи вершників, крокував центром підготовчої арени в супроводі цілої кліки *écuyers*. Золочена уніформа й трикутний капелюх відзначали його як найстаршого з фахівців школи. Він стояв перед молодими вершниками та їхніми неспокійними конями.

— Це, як вам відомо, ключова подія року. Церемонія бере початок понад сто тридцять років тому, а традиції нашої школи — задовго до того, ще від Ксенофонта й давньогрецької доби. — Здається, так багато сьогодні в нашому світі обертається навколо жаги змін, відкидання старих традицій у гонит-

---

[1] Тут «Увага!» (*фр.*)

[2] Дресирувальника (*фр.*).

[3] Ви готові? (*фр.*)

ві за дармовим і простим. «Кадр Нуар» вірить, що й зараз є місце для еліти, пошуку досконалості понад усе. Сьогодні ви — посланці, які демонструють, що справжня шляхетність, справжня краса можуть бути лише результатом дисципліни, терпіння, співчуття і самозречення.

Він озирнувся навколо.

— Наше мистецтво — з тих, що вмирає тієї ж миті, що й твориться. Дамо мешканцям Сомюра відчути привілей бути свідками цього видовища.

Почувся схвальний шепіт, а потім чоловіки почали сідати на коней. Деякі морочилися зі своїми картузами, стирали неіснуючі забруднення на своїх чоботах — маленькі жести, щоб розвіяти тривогу, яка проникала в них.

— Готовий, Лашапелю? Не надто нервуєшся?

— Ні, сір. — Анрі виструнчився, відчуваючи, як очі старого швидко оглядають його уніформу, шукаючи шпарин у досконалості. Він усвідомлював, що його завчений спокій зраджують цівки поту, що збігають зі скронь на жорсткий стоячий комір.

— Не соромно відчувати трохи адреналіну на своїй першій «Каруселі», — сказав старий, погладжуючи шию Геронтіуса. — Ця стара рука проведе вас крізь усе. Отже, ти виконуєш капріоль[1] у виступі другої команди. Потім на Фантомі — крупаду[2]. *D'accord*?[3]

— Так, сір.

Він знав, що *maîtres écuyers*[4] розійшлися в думках, чи можна довірити йому таку помітну роль у щорічному виступі, зважаючи на його історію останніх кількох місяців, сварки, явний

---

[1] Капріоль — фігура кінного спорту, під час якої кінь виконує стрибок угору й уперед.

[2] Крупада — фігура кінного спорту, що являє собою стрибок коня з підібраними ногами, після якого він приземляється на те саме місце.

[3] Згода? (*фр.*)

[4] Інструктори з верхової їзди (*фр.*).

і катастрофічний брак дисципліни… Його конюх переповів йому розмову в каптерці, буцім його бунтівний норов узагалі мало не коштував йому місця в «Кадр Нуар».

Він не намагався виправдовуватись. Як він міг пояснити їм той сейсмічний зсув, що відбувся в ньому? Як міг розповісти їм, що для чоловіка, котрий ніколи не чув слова приязні й не відчував ніжного дотику, її голос, її доброта, її груди, її запах і волосся виявилися не просто розвагою, а одержимістю, набагато могутнішою за інтелектуальний трактат про найбільші тонкощі верхової їзди?

Дитинство Анрі Лашапеля минало у світі хаосу й безладу, керованого його батьком. Вишуканістю вважалася пляшка вина за два франки, а будь-яка спроба навчатися викликала глум. Вступ до кавалерії став для нього рятувальним тросом, а його просування кар'єрними сходами, аж доки його не рекомендували на рідкісне місце в «Кадр Нуар», здавалося вершиною того, що може чекати від життя будь-який чоловік. У свої двадцять п'ять він уперше почувався вдома.

Він був дивовижно обдарований. Роки на фермі наділили його рідкісною спроможністю до тяжкої праці. Він мав здібність справлятися з важкими конями. Подейкували, що врешті-решт він сам може стати *maître écuyer* і навіть, у найхимерніших припущеннях, черговим *Grand Dieu*. Він був упевнений, що впертості, дисципліни, щирого задоволення й винагороди від навчання йому вистачить до кінця життя.

А потім Флоренс Джейкобс із Клеркенвелла, яка навіть не любила коней, але взяла безкоштовний квиток на виступ французької школи верхової їзди в Англії, знищила все: його душевний спокій, його стриманість, його терпіння. Пізніше в житті, з певного роду перспективи, яка приходить лише з досвідом, він міг би розповісти молодшому собі, що такої пристрасті можна очікувати лише від першого кохання, що такі руйнівні почуття ослабнуть і, напевно, згаснуть. Але Анрі — самотній чоловік з небагатьма друзями, які могли дати таку мудру пораду, — знав лише, що з тієї миті, як помітив

темноволосу дівчину, котра з розширеними очима спостерігала з краю арени три вечори поспіль, міг думати лише про неї. Він представився, не впевнений навіть, навіщо шукав зустрічі з нею після свого виступу, і відтоді кожна хвилина, проведена без неї, дратувала його чи — навіть гірше — ставала нескінченною безглуздою порожнечею. І де тепер лишилось усе інше?

Його зосередженість розвіялася майже миттєво. Після повернення до Франції він почав сумніватися в головних постулатах, скипав через дрібниці, які вважав недоречними. Він звинувачував Дево, одного зі старших *maîtres écuyers*, у тому, що той «застряг у минулому». Лише коли пропустив третю тренувальну сесію поспіль і його конюх застеріг, що його виключать, він усвідомив, що має жорстко опанувати себе. Він вивчав Ксенофонта, завантажував себе його працями. Тримався бездоганно. Для нього були втіхою листи від Флоренс, які надходили все частіше, її обіцянка приїхати подивитися на нього цього літа. І за кілька місяців, можливо, у винагороду він отримав ключову роль у «Каруселі»: крупаду — один з найскладніших трюків, які може спробувати вершник, — замінивши Пікара й додавши обра́зи до того, що цей привілейований молодий чоловік уже й так вважав образливим.

Grand Dieu сів на коня, дужого португальського жеребця, і зробив два елегантні кроки до нього.

— Не підведи мене, Лашапелю. Нехай цей вечір стане для нас новим початком.

Анрі кивнув, онімілий від раптового нервового нападу. Він сів на коня, підібрав віжки, переконався, що чорний формений кашкет рівно сидить на його стриженій голові. Він чув шепіт юрби, очікувальні шикання, коли оркестр узяв кілька пробних нот, — ту щільну тишу, яка настає, лише коли тисяча людей пильно спостерігають. Він неясно чув шепіт «Щасти» серед товаришів, а тоді спрямував Геронтіуса на його місце в середині по-військовому рівної шеренги блискучих, вбраних стрічками коней. Його скакун нетерпляче очікував

свого першого наказу, коли важка червона завіса розсунулася, закликаючи їх на залиту світлом арену.

Попри спокійну, впорядковану зовнішність двадцяти двох вершників, граційний характер їхніх публічних виступів, життя в «Кадр Нуар» було фізичним і розумовим випробуванням. День у день Анрі Лашапель почувався виснаженим і мало не плакав, пригнічений нескінченними покараннями *maîtres écuyers*, своєю очевидною нездатністю вмовити величезних, надзвичайно напружених коней виконувати «фігури над землею» відповідно до наявних вимог. Він відчував, хоча й не міг цього довести, явні упередження щодо тих, хто вступив до елітної школи після війська, як він, а не після цивільних верхових змагань, як ті члени вищого класу французького суспільства, що завжди мали подвійну розкіш: шикарних коней і час для напрацювання своїх навичок. Теоретично всі були рівні в «Кадр Нуар» і розділяло їх лише вміння триматися на коні. Анрі усвідомлював, що цей егалітаризм не поширювався далі їхніх саржевих уніформ.

І все ж потроху, стабільно працюючи від шостої ранку до пізнього вечора, селянин з Тура здобув репутацію трударя і такого, що вміє спілкуватися з найважчими кіньми. Анрі Лашапель, як зауважували *maîtres écuyers* з-під своїх чорних кашкетів, мав «спокійну посадку». Він був *sympatique*. Із цієї причини, окрім його улюбленого Геронтіуса, йому призначили Фантома — запального молодого металево-сірого жеребця, який чекав лише найменшого приводу для катастрофічної поведінки. Анрі мовчки непокоївся через рішення виставити Фантома в цій ролі на цілий тиждень. Але зараз, коли очі всієї юрби були спрямовані на нього, музична краса струнних наповнювала вуха, а під ним у рівному темпі крокував Геронтіус, він раптом відчув, кажучи словами Ксенофонта, мовби «здобув крила». Він відчував на собі захоплений погляд Флоренс і знав, що згодом його губи торкнуться її шкіри, тож їхав рішучіше, елегантніше, легко торкаючись віжок, що спонукало коня-ветерана красуватися, із задоволенням прядучи

своїми охайними вухами. «Ось для чого я створений, — думав Анрі з вдячністю. — Усе, що мені потрібно, тут». Він бачив відблиски факелів на старовинних колонадах, чув ритмічний цокіт коней, які рухалися рівним клином навколо нього. Він рухався в колоні, об'їжджаючи кентером великий манеж, розчиняючись у цій миті й усвідомлюючи лише, як чарівно рухається під ним кінь, струшуючи копитами так, що Анрі хотілося розсміятися. Старий кінь хизувався.

— Сиди рівно, Лашапелю. Їдеш, як селюк.

Він кліпнув очима, помітив Пікара, коли той наблизився до нього й став плече до плеча.

— Чому ти так смикаєшся? У тебе сверблячка від твоєї шльондри? — прошипів той собі під носа.

Анрі зібрався був щось сказати, але запнувся, адже *Grand Dieu* крикнув: «*Levade!*»[1] — і вершники в строю підняли своїх коней на задні ноги, зірвавши бурю оплесків.

Коли передні копита коней знову торкнулися землі, Пікар відвернувся. Його голос, однак, досі було чути чітко:

— Вона й трахається, як селючка?

Анрі закусив губу, змушуючи себе зберігати холоднокровність, не дати гніву передатися через віжки його добродушному коневі. Він чув, як диктор пояснює технічні тонкощі рухів вершників, і сподівався опанувати свої думки, пропустити слова крізь себе. Півголосом він твердив вислів Ксенофонта: «Гнів підриває ефективне спілкування з конем». Він не дозволить Пікарові зіпсувати цей вечір.

— *Mesdames et messieurs*[2], зараз у центрі арени ви побачите, як месьє де Кордон виконує леваду. Дивіться, як кінь балансує на задніх ногах під кутом рівно сорок п'ять градусів.

Анрі неясно усвідомлював, як десь позаду нього чорний кінь підіймається на задні ноги, зірвавши раптовий вибух

---

[1] Левада (*фр.*) — фігура в кінному спорті, під час якої кінь стає на задні ноги, притискаючи передні до грудей.

[2] Пані та панове (*фр.*).

оплесків. Він змусив себе зосередитися, втримати увагу Геронтіуса. Але все одно далі згадував обличчя Флоренс, коли Пікар вигукував свої непристойності біля неї, тривогу, що промайнула на її обличчі. Що, як вона знає французьку краще, ніж удає?

— А зараз ви побачите, як Геронтіус, один з наших старих коней, виконує капріоль. Це один з найвибагливіших трюків як для коня, так і для вершника. Кінь підстрибує над землею, брикаючи задніми ногами, коли всі чотири його ноги перебувають у повітрі.

Анрі вповільнив Геронтіуса, доповнивши опір своїх рук швидким дотиком острогів. Відчув, як кінь починає розхитуватися під ним, *terre à terre*[1], на місці, мов дерев'яна конячка-гойдалка, нарощуючи силу під сідлом.

«Я їм покажу, — думав він, а потім: — Я йому покажу».

Усе інше зникло. Лише він і старий хоробрий кінь, який нарощував силу під собою. А потім із криком «*Derrière!*»[2] він торкнувся хлистом крупа коня, пришпорив його в боки — і Геронтіус стрибнув угору, у повітря, викинувши горизонтально задні ноги. Анрі відчув раптовий сліпучий спалах об'єктивів, гучний стереофонічний гомін захвату, оплески, а потім легким галопом поскакав до червоної портьєри, несучи із собою погляд Флоренс, яка встала поаплодувати йому — її обличчя сяяло гордою усмішкою.

— *Bon! C'était bon!*[3]

Він уже скочив з Геронтіуса, поплескав коня по плечу, і *dresseur* вивів того. Він неясно чув кілька вигуків схвалення, а тоді зміну темпу музики на арені й помітив крізь червону завісу, як двоє інших *écuyers* виконують власні номери спішені, керуючи конями за допомогою двох довгих віжок.

— Фантом дуже нервується. — Біля нього з'явився конюх, і його чорні густі брови були занепокоєно зсунуті. Він насва-

---

[1] Не відриваючи копит від землі.

[2] Назад! (*фр.*)

[3] Добре! Це було добре! (*фр.*)

рив сірого коня, який крутився навколо них. — Стеж за ним, Анрі.

— Усе буде гаразд, — відсутнім тоном промовив Анрі, підіймаючи кашкета, щоб витерти піт із чола. Конюх передав віжки вершникам, котрі вже чекали поряд, а тоді обернувся до Анрі й обережно зняв з нього кашкет. Цю фігуру слід було виконувати з непокритою головою, аби кашкет, ковзаючи, не відволікав вершника, але від цього Анрі завжди почувався на диво незахищеним.

Він дивився, як порохняво-сірий кінь гарцює на арені, уже зі змоклою від поту шиєю, стримуваний з обох боків чоловіками.

— Іди. Зараз. Іди.

Тренер швидко обтрусив куртку Анрі на спині, а тоді вишитовхав його на арену. Троє *écuyers* оточили коня, по одному з кожного боку біля голови й ще один ззаду.

Він вийшов під юпітери, раптом пошкодувавши, що не мав, як вони, безпосереднього контакту з конем, за якого можна було б триматися.

— *Bonne chance!*[1] — почув він голос конюха, перш ніж той поглинули оплески.

— *Mesdames et messieurs, voilà la Croupade*[2], що виникла в кавалерії вісімнадцятого століття й у ті часи вважалася перевіркою здатності кавалериста триматися в сідлі. Щоб опанувати цю фігуру, потрібно від чотирьох до п'яти років. Месьє Лашапель їхатиме на Фантомі без віжок і стремен. Ця фігура, що походить з давньогрецьких часів, є випробуванням навіть більше для вершника, ніж для коня. Елегантніша версія родео, якщо хочете.

Почулася хвиля сміху. Анрі, наполовину засліплений вогнями, кинув погляд на Фантома, чиє побіліле око косувало із сумішшю тривоги та ледь стримуваної люті. Від природи акробатичний, кінь не любив, коли його так жорстко тримали

---

[1] Щасти тобі! (*фр.*)

[2] Пані та панове, до вашої уваги крупада (*фр.*).

за голову, і шум, звуки й запахи «Каруселі» наче загострили його й без того кепський норов.

Анрі торкнувся напруженого плеча коня.

— Тш-ш, — прошепотів він. — Усе гаразд. Усе гаразд.

Він швидко всміхнувся Дюшампу й Варжусу, двом чоловікам біля голови Фантома. Обидва були досвідченими вершниками й швидко реагували на капризні зміни кінського настрою.

— Сиди глибоко, еге? — мовив з усмішкою Варжус, підсаджуючи його. — *Un, deux, trois… hup*[1].

Кінь випромінював напругу. «Це добре, — сказав собі Анрі, випрямляючись у сідлі. — Адреналін додасть йому висоти в стрибку. Це матиме кращий вигляд для юрби, для *Grand Dieu*». Він змусив себе дихати глибоко. Лише тоді, коли заклав руки за спину в традиційній пасивній позі, що завжди бентежно нагадувала йому позу в'язня, Анрі глянув убік і зрозумів, кого приставили до Фантома ззаду.

— Побачимо, який ти насправді їздець, Лашапелю, — сказав Пікар.

Він не мав часу відповісти. Витягнув ноги якомога далі, зімкнув руки в рукавичках за спиною. Він чув, як диктор казав щось іще, і відчував, як принишкли в очікуванні всі навколо арени.

— *Attends.*

Варжус озирнувся. Кінь групувався під сідлом, не відриваючи копит від землі.

— *Un, deux, derrière!*

Він відчув, як кінь поривчасто скинувся, почув раптове «клац», коли хлист Пікара уперезав того по крижах. Фантом брикнув, підкинувши круп угору, і Анрі жбурнуло вперед. Від поштовху він ледве втримав руки зімкнутими за спиною. Кінь заспокоївся, і пролунав вибух оплесків.

— Непогано, Лашапелю, — почув він буркіт Варжуса біля грудей Фантома.

---

[1] Один, два, три… гоп (*фр.*).

А потім раптом, перш ніж він встиг підготуватися, почувся новий крик «*Derrière!*». Задні ноги Фантома підкинули його вгору й вперед так, що цього разу руки Анрі розлетілися врізнобіч — він намагався втримати рівновагу.

— Не так швидко, Пікаре. Ти його викинеш із сідла.

Дезорієнтований, Анрі чув сердитий голос Варжуса, ледве стримуване іржання коня, спина якого вигнулася під ним.

— Дві секунди. Дайте мені дві секунди, — пробурмотів він, намагаючись відновити посадку. Але перш ніж він встиг зробити це, пролунало чергове «клац». Удар важко обрушився згори, і цього разу кінь брикнув несамовито — Анрі відчув, як його знову жбурнуло вперед, і між ним і сідлом утворилася несподівана загрозлива відстань.

Фантом, розлючений, сахнувся вбік, і чоловіки із силою намагалися втримати голову коня. Варжус прошипів щось, чого Анрі не почув. Вони були біля червоної завіси. Він помітив Флоренс у її жовтій сукні, побачив її збентеження і тривогу. А потім: «*Enfin! Derrière!*» Перш ніж він встиг знову зайняти позицію, почулося чергове гучне клацання позаду нього. Його знову жбурнуло вперед, спину скрутило, і Фантом, роз'ярілий таким недолугим застосуванням хлиста, стрибнув уперед і вбік тієї самої миті, коли Анрі таки втратив рівновагу. Він ткнувся в заплетену косами гриву коня, сповз униз головою, обхопивши Фантома за шию, аж тут кінь брикнув знову — і Анрі, голосно охнувши, впав на підлогу.

Він лежав там, неясно усвідомлюючи заворушення на арені: Варжус лаявся, Пікар відпирався, диктор реготав. Піднявши голову з піску, він ледве розібрав слова:

— Ось бачите. Дуже важко всидіти під час такого маневру. Пощастить наступного року, еге ж, месьє Лашапель? Бачите, *mesdames et messieurs*, іноді потрібно багато років практики, щоб досягти дуже високих стандартів *maîtres écuyers*.

Він почув «*un, deux, trois*», поряд з ним опинився Варжус, шипінням наказуючи йому «в сідло, в сідло». Він глянув униз, усвідомлюючи, що його бездоганна чорна уніформа вся

в піску. Потім його знову підняли на коня, підсадивши під ноги й під стопи, і вивели з арени під співчутливі оплески. Це був найнестерпніший звук, який він коли-небудь чув.

Він був німий від потрясіння. Він бачив, як попереду тихо сперечаються Варжус із Пікаром, але ледве чув їх крізь рев крові у вухах.

— Що це було? — Варжус хитав головою. — Ніхто ніколи не падав під час крупади. Ти виставив нас дурнями.

Лише за мить Анрі усвідомив, що Варжус звертається до Пікара.

— Не я винен, що Лашапель уміє їздити лише на англійській шльондрі.

Анрі ковзнув з коня й підійшов до Пікара. У вухах дзвеніло. Він навіть не усвідомив, як завдав першого удару — лише гучний тріскіт, з яким його кулак налетів на зуби цього типа, майже задоволення від того, як щось піддалося при цьому звукові, фізичне відчуття, що щось зламано, задовго до болю, який натякнув, що це може бути його рука. Коні тонко заіржали й кинулися врізнобіч. Чоловіки закричали. Пікар розпластався на землі, затискаючи рукою обличчя з розширеними від переляку очима. Потім зіп'явся на ноги й кинувся на Анрі, ударивши його головою в груди, що лише розпалило того. Цей маневр міг збити з ніг і більшого чоловіка, Анрі ж мав зріст лише метр сімдесят два, але на його боці було дитинство, у якому побиття були звичною справою, і шість років у Національній гвардії. За лічені секунди він сидів на Пікарі, молотячи кулаками по обличчю, щоках і грудях молодшого чоловіка з усім гнівом, накопиченим за останні кілька місяців.

Його кісточки натрапили на щось тверде й тріснули. Ліве око заплющилося від несамовитого удару. У роті опинився пісок. А потім чиїсь руки відтягали його гамселячи, чиїсь голоси лаялися, підвищені від невіри.

— Пікаре! Лашапелю!

Коли його зір розплився й зосередився знов, коли він встав, відпльовуючись і хитаючись, хтось міцно тримав його

за руки, у вухах досі лунало струнне адажіо з-за завіси, а перед ним стояв *Grand Dieu* з багровим від гніву обличчям.

— *Що. Це. В біса. Таке?*

Анрі похитав головою, зауваживши, як бризнула при цьому кров.

— Сір…

Він задихався, лише зараз усвідомивши масштаби своєї помилки.

— «Карусель»! — прошипів *Grand Dieu*. — Довершений зразок шляхетності й гідності. *Дисципліни*. Де твій самоконтроль? Ви двоє вкрили нас ганьбою. Геть у стайні. Я маю завершити виступ.

Він сів на свого коня, доки Пікар прошкутильгав повз нього, притискаючи носовичок до свого посірілого обличчя. Анрі дивився йому вслід. Потроху його осяйнуло, що арена за завісою на диво тиха. Вони все бачили, з жахом усвідомив він. Вони знали.

— Два шляхи. — *Grand Dieu* глянув на нього зі свого португальського скакуна. — Два шляхи, Лашапелю. Я казав тобі минулого разу. Це був твій вибір.

— Я не можу… — почав він.

Але *Grand Dieu* вже виїхав під юпітери.

1

Таким чином, кінь, який підводиться на задніх ногах, являє собою диво, що приковує очі всіх глядачів, молодих і старих.

Ксенофонт. Про верхову їзду. 350 р. до н. е.

СЕРПЕНЬ

Потяг на шість сорок сім до Ліверпуль-стріт був переповнений. Здавалося абсурдним, що в потязі так людно рано-вранці. Наташа Маколей сіла, уже перегрівшись, попри ранкову прохолоду, й пробурмотіла вибачення жінці, якій довелося прибрати свій жакет. Чоловік у костюмі, який увійшов слідом за нею, втиснувся в просвіт між пасажирами напроти й швидко розгорнув газету, не зважаючи на сусідку, чию книгу частково затулив.

Для неї це був незвичний шлях на роботу: ніч вона провела в готелі в Кембриджі після семінару з права. У кишені її жакета лежала чимала кількість візитівок від юрисконсультів і судових адвокатів — вони привітали її після її промови, а потім запропонували зустрічі в майбутньому й можливу роботу. Але від дешевого білого вина, що так легко лилося, зараз у неї прихопило шлунок, і вона пошкодувала мимохіть, що не знайшла часу для сніданку. Зазвичай вона не пила, і важко було відстежувати кількість випитого на заходах, коли келих постійно наповнювали, доки її відволікали розмовою.

Наташа стиснула пекучу полістиролову чашечку кави й зазирнула в щоденник, обіцяючи собі сьогодні ж якось викроїти час, довший за пів години, щоб дати лад думкам. У щоденнику значилася година в спортзалі. Візьме годину на обід. Як закликала мати, *подбає про себе*.

Але наразі там стояло:

* *9 год. Лос-Анджелес проти Сантоса, суд 7.*
* *Розлучення Персі. Псих. оцінка дитини?*
* *Гонорар! Юридична допомога — уточнити в Лінди.*
* *Філдінґ — де показання свідків? СЬОГОДНІ ФАКСОМ.*

Кожна сторінка, принаймні на найближчі два тижні, являла собою безперервну, нескінченно переписувану серію списків. Її колеги в «Дейвісон Бріско» здебільшого перейшли на електронні пристрої — портативні нотатники й «Блекберрі», — за допомогою яких організовували своє життя, вона ж віддавала перевагу простоті ручки й паперу, хоча Лінда й скаржилася, що її графіки неможливо читати.

Наташа відсьорбнула кави, зауважила дату й скривилася. Додала:

* *Квіти/вибачення — мамин день народження.*

Потяг гуркочучи прямував до Лондона, рівнини графства Кембридж плавно переходили в сірі індустріальні околиці міста. Наташа невідривно дивилась у свої папери, силкуючись зосередитися. Напроти неї сиділа жінка, яка, здавалося, вважала нормальним снідати гамбургером з додатковим сиром, і підліток, чий пустий вираз обличчя дивним чином не поєднувався з гупанням, що долинало з його навушників. День обіцяв бути нещадно спекотним: жар проникав у набитий вагон, передавався і підсилювався тілами.

Вона заплющила очі, шкодуючи, що не вміє спати в електричках, а тоді розплющила їх від звуку свого мобільного. Порилася в сумці, знайшла його між косметичкою й гаманцем. Спалахнуло SMS-повідомлення: «Виступ місцевої влади в справі Вотсона перенесли. Не треба в суд на 9-ту. Бен».

Останні чотири роки Наташа була єдиним адвокатом-соліситором[1] у «Дейвісон Бріско» — гібридом соліситора й судового адвоката, що бувало корисним, коли йшлося про її фах — захист інтересів дітей. Діти поводилися в суді менш розгублено, коли поряд була жінка з офісу, в якому вони вже все про себе розповіли. Зі свого боку Наташі подобалося, що вона вміє будувати стосунки з клієнтами, і вона досі насолоджувалась елементами змагальності адвокатської справи.

«Дякую. Буду в офісі за пів години», — написала вона у відповідь, зітхнувши з полегшенням. Потім беззвучно вилаялася — не треба було все ж таки пропускати сніданок.

Вона вже хотіла була відкласти телефон, коли той задзвонив знову. Це був Бен, її стажист:

— Просто хотів нагадати вам, що ми… е-е… перенесли ту пакистанську дівчину на десяту тридцять.

— Ту, чиї батьки оскаржують позбавлення їх батьківських прав?

Поряд з нею підкреслено кахикнула жінка. Наташа глянула вгору, побачила на вікні напис «Не користуватися мобільними телефонами», схилила голову й заходилася гортати записник.

— А ще в нас на другу батьки у справі з викрадення дитини. Можеш знайти відповідні папери? — прошепотіла вона.

— Вже зроблено. І в мене є круасани, — додав Бен. — Подумав, ви, мабуть, нічого не їли.

Вона ніколи не їла. Якби «Дейвісон Бріско» скасувала систему стажування, вона, либонь, померла б з голоду.

— З мигдалем. Ваші улюблені.

— Рабське плазування, Бене, тебе далеко заведе.

Наташа закрила телефон, а потім справу. Вона саме дістала з кейса папери в справі дівчини, коли телефон задзвонив знову.

---

[1] Соліситор — категорія адвокатів у Великій Британії, що здійснюють підготовку судових матеріалів для ведення справ баристерами — адвокатами вищого рангу.

Цього разу на неї гучно зашикали. Вона пробурмотіла вибачення, не дивлячись нікому в очі.

— Наташа Маколей.

— Лінда. Мені щойно телефонував Майкл Гаррінґтон. Він погодився працювати з вами в справі розлучення Персі.

— Чудово.

Це було розлучення, у якому крутилися великі гроші, ускладнене суперечками через опіку. Їй потрібен був адвокат-важковаговик, який узяв би на себе фінансовий бік справи.

— Він хоче обговорити кілька питань з вами сьогодні вдень. Ви вільні о другій?

Вона розмірковувала над цим, коли усвідомила, що жінка поряд з нею бурмоче щось недружнім тоном.

— Я цілком упевнена, що так. — Вона згадала, що її щоденник у кейсі. — О, ні. Я на цей час щось маю.

Жінка поплескала її по плечу. Наташа прикрила рукою слухавку.

— Лише дві секунди, — сказала вона різкіше, ніж хотіла. — Знаю, у цьому вагоні не можна користуватися мобільним, і мені шкода, але я маю завершити цей дзвінок.

Вона затиснула телефон між вухом і плечем, силкуючись знайти свій щоденник, а тоді розсерджено крутнулася, коли жінка знову поплескала її по плечу.

— Кажу ж, я лише…

— Ваша кава на моєму жакеті.

Вона глянула вниз. Побачила, як чашечка ненадійно балансує на краю кремового жакета.

— А. Пробачте. — Наташа взяла чашку. — Ліндо, ми можемо це перенести сьогодні на інший час? У мене має десь бути вікно.

— Ха!

Сміх її секретарки дзвенів у вухах, коли вона різко закрила телефон. Вона викреслила зі щоденника прихід до суду, додала зустріч і вже збиралася покласти його назад у сумку, коли щось у заголовку газети напроти привернуло її увагу.

Вона нахилилася вперед, пересвідчуючись, що правильно прочитала ім'я в першому абзаці. Нахилилася так далеко вперед, що чоловік, який тримав газету, опустив її й насуплено глянув на неї.

— Вибачте, — сказала вона, не зводячи очей зі статті. — Можна мені... дуже швиденько зазирнути у вашу газету?

Він був надто заскочений зненацька, щоб відмовити. Вона взяла газету, перегорнула її й двічі перечитала статтю, доки її обличчя сполотніло, а тоді повернула її.

— Дякую, — мляво промовила вона. Підліток поряд з нею хмикнув, наче повірити не міг, що щойно відбулося таке порушення пасажирського етикету.

Сара розрізала другий стіс бутербродів діагонально навпіл, а тоді ретельно загорнула обидва стоси в жиронепроникний папір. Один поклала в холодильник, другий обережно сховала в сумку разом з двома яблуками. Витерла робочу поверхню вологою ганчіркою, а тоді оглянула вбудовану кухню на наявність крихт, перш ніж вимкнути радіо. Папа́ ненавидів крихти.

Далеко внизу молочний фургон виттям просигналив, що від'їжджає з двору. Молочник більше не носитиме свій товар нагору після того, як хтось викрав його фургон, доки він був на п'ятому поверсі. Він ще носив пляшки літнім пані в будинку для старих напроти, але всі інші мусили йти до супермаркету, а тоді везти свої маленькі паперові пакунки назад у переповнених автобусах або тягти їх пішки в забитих магазинних пакетах. Якби вона встигла вниз, він дозволив би їй купити пляшку — зазвичай уранці їй це вдавалося.

Вона глянула на годинник, потім перевірила кавовий фільтр — чи не просочилася крізь нього темно-коричнева рідина. Щотижня вона казала Папа́, що справжня кава коштує в рази дорожче за розчинну, але він лише знизував плечима й твердив, що деякі заощадження — це фальшива економія. Вона витерла дно кухля, а тоді вийшла у вузький коридор і стала під дверима його кімнати.

— Папа́?

Вона давно вже не кликала його дідусем.

Сара штовхнула двері плечем. Маленька кімната рум'яніла ранковим світлом, і на мить можна було уявити, що за вікном було щось гарне — пляж або заміський сад, а не бляклий житловий масив 60-х у східному Лондоні. По другий бік його ліжка блищав маленький конторський стіл, його гребінець і щітка для одягу охайно лежали під фотографією бабусі. Він не тримав у кімнаті подвійного ліжка, відколи вона померла. «З одинарним більше простору в спальні», — казав він. Сара знала, що він не міг витримати порожнечі великого ліжка без бабусі.

— Кава.

Старий підвівся від подушки й заходився нишпорити по тумбочці в пошуках окулярів.

— Ти йдеш? Котра година?

— Трохи по шостій.

Він узяв свій годинник і, примруживши, глянув на нього. Він мав дивовижно вразливий вигляд у своїй піжамі, цей чоловік, котрий носив одяг, як форму. Папа́ завжди вдягався належним чином.

— Встигнеш на десятихвилинний?

— Якщо бігтиму. Твої бутерброди в холодильнику.

— Скажи божевільному ковбою, що я заплачу йому сьогодні по обіді.

— Я казала йому вчора, Папа́. Він не проти.

— І нехай відкладе трохи яєць. Ми заберемо їх завтра.

Вона встигла на автобус, але лише тому, що той на хвилину запізнився. Задихана, вона вскочила в салон. Сумка несамовито моталася в неї за спиною. Вона показала свій проїзний квиток, потім сіла, кивнувши індійській жінці, яка щоранку сідала на те саме місце напроти зі шваброю й відром у руках.

— Красиво, — сказала жінка, коли автобус проїхав повз букмекерську контору.

Сара озирнулася на брудні вулички у світлі водянистого ранкового сонця.

— Скоро буде, — погодилася вона.

— Запаритеся в цих чоботах, — сказала жінка.

Сара погладила свою сумку.

— У мене тут шкільні черевики, — сказала вона. Вони ніяково всміхнулись одна одній, наче після місяців мовчання соромилися казати багато. Сара відкинулася на своєму сидінні й обернулася до вікна.

О цій порі ранку дорога до Ковбоя Джона забирала сімнадцять хвилин; за годину, коли траси на схід від Сіті будуть забиті автівками, вона триватиме майже втричі довше. Зазвичай Сара була на місці раніше за нього — єдина людина, кому він давав запасну в'язку ключів. Майже щодня вона вже випускала курей, коли він ліниво, на негнучких ногах ішов дорогою. Зазвичай чути було, як він співає.

Шеба, вівчарка, гавкнула один раз, коли Сара возилася з підвісним замком на дротяних воротах, а тоді, збагнувши, хто це, сіла й стала чекати, вибиваючи хвостом вичікувальний дріб. Сара кинула їй гостинець зі своєї кишені й увійшла у маленький двір, з глухим стукотом зачинивши за собою ворота.

Колись ця частина Лондона рясніла кінними дворами, які притулилися в кінці вузьких брукованих вулиць, за дверима комор, під залізничними арками. Коні тягали броварські підводи, візки вугільників і тандитників, і не було дивним бачити, як улюблений сімейний жеребець або пара вишуканих рисаків суботнього дня бігають колами в парку. Ковбоєві Джону належав один з небагатьох кінних дворів, що лишилися. Він містився в дальньому кінці провулка, що виходив на центральну вулицю, і займав десь чотири залізничні арки, у кожну з яких були вбудовані три-чотири стайні зі стійлами. Перед арками був оточений стіною двір, вимощений бруківкою, де містилися піддони, клітки для курей, урни, один-два сміттєві баки і яка-небудь стара автівка, що її продавав Ковбой Джон, а ще жаровня, яка ніколи не згасала. Приблизно кожні двадцять хвилин над головою грюкав приміський по-

Літературно-художнє видання

МОЙЄС Джоджо
На крилах мрії
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 05.05.2020. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 26,88. Наклад 3500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Мойєс Дж.
М74 На крилах мрії : роман / Джоджо Мойєс ; пер. з англ. Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 512 с.

ISBN 978-617-12-7929-2
ISBN 978-0-340-96158-2 (англ.)

Наташа Маколей — успішна адвокатка, однак в особистому житті має суцільну плутанину. Дивні стосунки з колишнім чоловіком та невизначені — з теперішнім другом, проблеми на роботі... Як дати лад цьому всьому?

Сара — онука талановитого вершника Анрі Лашапеля. Дідусь вклав у неї всі свої знання, що стосувалися коней та майстерності верхової їзди. Зараз Сара залишилася сам на сам із викликами дорослого світу...

Доросла жінка та дівчинка-підліток зустрілися, щоб врятувати одна одну...

УДК 821.111

ДЖОДЖО МОЙЄС
до зустрічі з тобою
ДЖОДЖО МОЙЄС
Після тебе
ДЖОДЖО МОЙЄС
Та сама я
ДЖОДЖО МОЙЄС
Срібна затока
ДЖОДЖО МОЙЄС
Корабель наречених
ДЖОДЖО МОЙЄС
Один плюс один
Джоджо Мойєс
Париж для самотніх
та інші історії
ДЖОДЖО МОЙЄС
Останній лист від твого коханого
ДЖОДЖО МОЙЄС
Подаруй мені зірку